

mænds Indtægter søges forøgede paa den af Lagthinget antybede Maade gjennem en paa- tænkt Indførelse af en Brændeviinsbeskatning. I Henhold hertil har man anseet det rettest, at Lovbustafet blev fremmet i den Form, hvori det har været Lagthinget forelagt, saaledes at navnlig samtlige deri foreslaaede Udgifter og Gebyhrer efter Analogien af den for Kongeriget gjældende Næringslov deles halvt imellem Statskassen og Amtsfattigkassen. Da det imidlertid maa erkjendes, at de paa Færøerne ansatte Sjskelmænd trænge til en forhøjet Lønning og det saameget mere, som Erfaringen nu har vist, at de ikke kunne gjøre Regning paa at faae nogen Indtægt af de dem tillagte Procenter af Skibsafgifter, der næsten uden Undtagelse indbetales directe til Landfogden, er Ministeriet fundet gjennem Finantsloven at søge Sjskelmændene bevirket et Tillæg i deres Embedsindtægt, naar nogle herhenhørende nærmere Oplysninger ere tilveiebragte fra Færøerne.

Med Hensyn til Lovbustafets enkelte §§ skal man dernæst tilføie Følgende:

§ 1.

Da en egentlig Brændeviinsafgift ikke vil kunne opkræves paa Færøerne som toldfrit Sted, har man troet at burde gjøre Handelen med Brændeviin afhængig af Bevilling, der kan udfærdiges af Amtmanden, og mod Erlæggelsen af et Gebyhr af 20 Rb. og en aarlig Afgift af 100 Rb. meddeles til Enhver, der er i Besiddelse af de til Handelsberettigelses Erhvervelse i Almindelighed foreskrevne Egenstaber, jfr. Lov af 21de Marts 1855 § 10. Det var vel af Amtmanden foreslaaet, at Bevillingen kun burde kunne erhverves af Saadanne, som forud havde løst Antagelsesbrev til Kjøbmandshandel, men hertil fandtes der saameget mindre Anledning, som det vistnok neppe vil falde Nogen ind paa Færøerne at etablere Brændeviinshandel uden i Forbindelse med anden Handel, naar derfor skal erlægges det nysnævnte Gebyhr og Afgift. Men dertil kommer, at en saadan Bestemmelse ikke vilde passe paa de saakaldte Speculanthandlere, der ikke løse Antagelsesbrev. For at forhindre, at Brændeviinsudsalg finder Sted ved Udsendinge omkring i Landet, har man

anseet det for hensigtsmæssigt at foreskrive, at der i Bevillingen steds skal nævnes det Sted, hvorfra Handelen maa drives, at det ikke kan være tilladt at have flere Udsalgssteder paa een Bevilling, har formeentlig allerede Hjemmel i Handelslovens § 10, der udentviil forudsætter, at der maa løses et Antagelsesbrev for hver Handel, som etableres; imidlertid ansees det dog rettest herom at optage en udtrykkelig Bestemmelse i Loven.

§ 2.

Denne § omhandler de saakaldte Speculanthandlers Ret til at sælge Brændeviin. Det kan vel ikke antages, at der vil blive synderlig Anvendelse for denne Bestemmelse, da Færøerne hidtil saagodt som ikke have været besøgte af Speculanthandlere, og efter de locale Forhold neppe nogenfinde ville blive et Marked af nogen Betydning for deslige Handlende; men, da Loven af 21de Marts 1855 dog forudsætter, at Derne kunne blive besøgte af Speculanthandlere og dette ogsaa i Virkeligheden kan indtræffe, om det end kun skeer en sjelden Gang, har man forment, at en Bestemmelse om disse ikke burde savnes i Loven.

At formene de nævnte Handlende overhovedet at indføre Brændeviin, vilde ikke lade sig gjøre, og Bestemmelserne kunde da gaae ud paa enten at forbyde Speculanthandlerne at sælge den Brændeviin, de medføre, til Andre end de concessionerede Brændeviinsforhandlere, eller at uindergive dem de samme Betingelser med Hensyn til Brændeviinshandelen, som de concessionerede Brændeviinsforhandlere. Man har troet at burde foretrække det sidste af disse Alternativer, dog med den Modification, at disse Handlende, der i Almindelighed kun opholde sig i en kort Tid ved Færøerne, ikke have at erlægge nogen særlig Afgift for Benyttelsen af den Rettighed, som de erhverve til Brændeviinshandel ved at løse Bevilling, men derimod et høiere Bevillingsgebyhr.

Da disse Handlende, forinden det tilstedes dem at begynde deres Trafik, i Medfør af Loven af 21de Marts 1855 § 4 skulle anløbe en af de der nævnte Havne, er det anseet for hen-